

Comedia artei și a vieții

Costel Zăgan

Nu știu
cum am ajuns iar
pe
câmpul minat al copilăriei
Iarba-i până la genunchi
și
crește în continuare
Cărțile sunt jucăriile mele preferate
Mă joc numai cu tine dragoste
Partidele noastre
durează de-o viață
Așa că înțeleg foarte bine
De ce ura mă invidiază și ea
tot
din copilărie
Însă
nu mă plâng decât în versuri
Dacă se poate
albe în afara foilor pe care scriu
n-am mai văzut zăpadă
din mileniul trecut
Insomnia îmi dă deșteptarea
În fiecare dimineață
semnează
condica de prezență
înaintea mea
Și azi
stăm la rând

După mine
urmează Dumnezeu
Și cum mai am totuși
un dram de politețe
trec
între
Dumnezeu
și
moarte

poezie de Costel Zăgan din Erezii de-o clipă II